

Ecós que vénen
des del centre com cavalls.

Sylvia Plath

Hi ha la terra neta de cavalls,
un poema de Lorca a trenc de juny,
el ventall de colorins que agitava
un pressentiment fosc.

Hi ha una espasa besant la nit,
la tarongina perfumant les formes,
un llac en el centre del desig,
el batec suïcida de la sang.

Hi ha les paraules sense genet,
l'insuportable soroll dels cascos
travessant avingudes de dolor,
la misèria dels desnonats.

Hi ha la gespa com una esperança,
el tronc estellat per la destralt,
els ulls que volen creure i no veure,
la cançó d'un indignat a mitjanit.

Hi ha les tisoires en tots els cantons,
l'ofici més antic del món, i el de lector,
els mitjans d'incomunicació i les ànimes
d'un ex purgatori intervingut.

Hi ha la follia que arrapa l'arnés,
la ferradura amarga de mig segle,
les històries d'amor que es repeteixen,
la infelicitat al quadrat i a metres.

Hi ha els *e-mails* sense contestació,
el *WhatsApp* i la memòria del cos,
la *prima de risc* sentimental,
les pèrdues que escriuen una vida.

(En quin punt es va aturar
la vertadera galopada?)